

Men nu, naar Uddelingen af denne kvart Million skal foregaa, skulde man da tro, at Landbrugsorganisationerne maa tilkaldes. Nej, Pengene uddeles ikke ved Hjælp af dem. Man kunde saa tænke: Hvorfor ikke ved Hjælp af det kgl. Landhusholdningsselskab eller Landboforeningerne? Grunden er maaske, at Justitsministeren er utilfreds med Landboforeningerne og vil uddele dem ved Hjælp af Husmandsforeningerne. Nej, det er heller ikke Tilfældet. Saa er der endelig Landbrugsministeren? Heller ikke af ham! Nej, den, der uddeler uden Spor af Sagkundskab til, hvilke Landbrugsforhold der her skulle støttes, bliver Landets Justitsminister. Altsaa, Justitsministeren omformer sig selv til Naadesekretariat, giver en Bevilling paa $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til det lille Landbrug og bestemmer, at han selv vil fordele disse Penge.

Spørger man om Motiverne — jeg spørger ikke om Grundene —, ses det, at Ministeren siger et Sted til min Kollega de Ord, at han ærgrer sig ved at se nogle grimme Skure paa Eremitagesletten! Men kan det høje Ting egentlig tænke sig noget mere bagvendt, dristigt og ublufærdigt, end at Ministeren bag sin Kollegas Ryg og uden hans Hjælp opretter en Landbrugsbevilling paa $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. og paatager sig hele Administrationen af den? Have de Herrer tænkt, hvor bagvendt og dristigt dette overhovedet kan være? Jeg skal ikke undersøge, om det er lovligt, de Herrer kende Lotteriloven, og dette Punkt er ogsaa blevet draget frem af min Kollega (Ellinger). Lotteriloven giver i Virkeligheden Udtryk for den statslige Anskuelse, at Lotteriet er et af Hans Majestæts Regaler, et kongeligt Regale, at Lotteriet er en Statsindtægt, og at der kun i særlige Tilfælde skal kunne gøres Undtagelser, nemlig naar Staten vil yde Støtte. Men der ligger det Princip deri, som vi alle have anerkendt, og som jeg antager, Venstre anerkender, at i og for sig holde vi ikke af Lotteri, vi indrømme, at det er lidt unfair. Men Menneskene ere nu en Gang, som de ere, og saa er det bedre at give dem et Lotteri, der er under Statens Kontrol, er anstændigt og navnlig ikke paatrænger sig Folk. Det maa man rose Klasselotteriet for, at det ikke af nogen kan beskyldes for at være paatrængende. Det er styret fint og diskret. Vil man spille, enfin! vil man ikke, kan man lade være. Men der kan gøres Undtagelser, hvor man giver Lotteribevillinger. Som min ærede Kollega for Københavns Amts

Iste Valgkreds sagde, skulde det enten være i veldædigt Formaal — men Herregud, enhver ved, at Hr. Clauson-Kaas i hvert Fald ikke er trængende i den Forstand — eller i Øjemed, der ere forbundne med Befordringen af visse Statsformaal. Justitsministeren ved selv, hvad det er for Formaal. Det er f. Eks. Formaal som Frederiksborg Slots Genopførelse o. l., altsaa Foretagender af national Karakter. Jeg maa i hvert Fald hævde, at Lotteribevillingen her, navnlig i det Omfang, den Størrelse, den har, ganske strider mod Hensigten med Lotteriloven af 1869.

Vende vi os saa til Lotterigevinsterne, skulde de jo være Huse og Grunde — jeg ved ikke, om de Grunde skulde være derude i Villakvarteret, det tales der ikke om — samt Landbrugsmaskiner og Landbrugsprodukter. Her se vi nu en Hær af Ejendomscommissionærer og Sagførere — de smarteste, ikke altid de fineste — omkring i Landet avertere i samtlige Provinsaviser, at de ere autoriserede og kunne tilbyde Ejendomme o. s. v. Hvor meget dette koster, ved jeg ikke, men jeg har i hvert Fald Grund til at tro, at dette forringer Gevinsterens Værdi med 5 pCt. Men yderligere har jeg set andre Annoncer, der vise, at der er Folk, der bekendtgøre, at man kan faa Lotterigevinster udbetalte mod at give 10 pCt. Afdrag. Jeg kan ikke tænke mig, hvorledes de Folk kunne gaa ind paa det, i hvert Fald uden at de ere sikre paa, at Lotteriet betaler dem kontant, ellers maa Risikoen blive for stor. Jeg vil bede den højtærede Justitsminister undersøge det, thi det vil ikke være i Overensstemmelse med hans egen Koncession, hvis Landbrugs-lotteriet ikke uddeler Landejendomme eller Landbrugsprodukter o. l., men uddeler Penge.

Som sagt, nu bliver denne Koncession given, Arbejdet paa Banen gaar i Gang, Grundejerbanken kan nu gaa videre og yderligere fornere Hr. Clauson-Kaas. Fordelen er klar for disse Folk: Hr. Clauson-Kaas's Aktieselskab er i Behold, hans Grunde solgte til en solid Køber, Garanterne for Klampenborgs Væddeløbsbane faa Betaling for deres Garanti, og Grundejerbanken faar god Rente, Provision og bedre Sikkerhed, end den havde i Forvejen, og endelig kommer Hr. Ulf Hansen, denne fortræffelige Mand, til at skrive alle disse Skøder. Hvis de Herrer ville gennemlæse en Artikel i „Berlingske Tidende“, ville de faa en saa smuk og lang Række af Titler for denne Mand,